

عنوان مقاله:

جایگاه طرابوزان در محاصره بری آناتولی توسط ایلیخانان مغول

محل انتشار:

تاریخ اسلام و ایران، دوره 29، شماره 44 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

احمد فضلی نژاد - دانشیار گروه تاریخ دانشگاه شیراز

عبدالرسول خیراندیش - استاد گروه تاریخ دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

آناتولی (آسیای صغیر) در دوره پنجاه ساله کشورگشایی مغول، اهمیتی روزافزون برای مغولان داشت. تا استقرار دولت ایلیخانان در ایران، آنها نواحی شرقی و مرکزی آناتولی را متصرف شدند، سپس تا پایان حیات آن دولت تا مرزهای بیزانس متصرفات خود را گسترش دادند. از این پس، بیش از هر چیز هدف ایلیخانان قطع ارتباط میان دو دولت اردوی زرین یعنی مغولان روسیه و مملوکان مصر و شام بود. ایلیخانان در عمل برای جلوگیری از ارتباط بیشتر این رقیبان، اقدام به نوعی محاصره بری آناتولی کردند که با بهره مندی از موقعیت بندر طرابوزان، موفقیت زیادی در این زمینه به دست آوردند. در میانه این رابطه، دولت بیزانس قرار گرفته بود که پایتخت آن قسطنطنیه اهمیت ارتباطی و تجاری مهمی داشت. بر همین اساس، دولت ایلیخانان خود را ناچار به دوستی با بیزانس می دید، اما بیزانس برای حفظ حیات تجاری خود، ناچار به موازنه میان جمهوری های تجاری ونیز و جنوا بود که با بندرهای کافا در شمال دریای سیاه و اسکندریه در جنوب مدیترانه رابطه داشتند. این نیز امری نبود که دولت ایلیخانان بتواند آن را نادیده بگیرد. در این حال، بندر طرابوزان که به صورت انحصاری در دسترس ایلیخانان قرار داشت، به صورت کانون اصلی سیاست این دولت در قبال همه کنشگرانی بود که در بالا به آن اشاره شد و طی قرن سیزدهم و چهاردهم میلادی به صحنه تجارت و سیاست دریای سیاه وارد شد.

کلمات کلیدی:

طرابوزان، محاصره بری، ایلیخانان، اردوی زرین، ممالیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1009448>

